

poble, que viu cantant, com ha cantat en tots els temps, la nostra raça...

I cantarem, també, aquelles obres que les ha inspirades la Fè; la fè en un enllà més bell, més just i més perfecte que la nostra vida terrenal. Perquè, nosaltres, creiem, encare. Nosaltres, un xic volterians, no ho som pas uns descreguts. No ho som uns vençuts de la Vida! I aquesta fè ens donarà dalit per a fruit las belleses que'ns ofereixen amb ses obres capdals, aquells genis de la raça humana que, fent volar la seva fantasia a les regions sublimes de l'art, han assolit les cimes de l'immortalitat, llegant al món l'immens tresor de la seva fè creadora.

I, are, que se'ns perdoni si la nostra ment ha deixat de desgranar l'oració que havem anat dient en aquesta vetlla de triomf. Tot boi cantant; tot fruit la dolcesa dels primers aplaudiments a la nostra obra, ha passat per nosaltres la visió tràgica dels pobles que lluiten i es destrocen. I el cor, commogut per l'espantosa grandiositat del cataclisme, horroritzat per la visió macabra que la guerra'ns ofereix, ha glatit fortament, amb l'anhel de que'ls nostres cants, volant enllà d'enllà de les fronteres, en la quietut augusta d'aquesta nit d'hivern, portin com un eco de la nostra més cordial simpatia als germans de raça que's moren de fred en les trinxeres i fan ofrena de la seva sang per a la propia llibertat i la llibertat de tots els pobles de la terra.

I, en nostres deliris, voldríem també que la nostra veu, traspasant encare més enllà, arribés fins a aquells pobles forts—d'una fortitut que'ns esvera, més que'ns admira;—fins a aquells pobles que han donat al món els més grans genis de la música, per a que les dolces harmonies per aquells creades, els reintegressin a la vida espiritual de que'ls han apartat els cants guerrers amb que fan estremir de pò i d'horror a l'Humanitat, que glateix per a veure la *Patria Nova*, la Patria Ideal, on els homes de totes les races es donessin les mans i diessin, amb nosaltres:

*escolteu els nostres cants:
són de pau, no ho són de guerra;
puix al món tots som germans.*

* *

Això és el què, tot bo i cantant, direm a la gernació aplegada a la sala de «L'Unió Lliberal», la vetlla de la Festa inaugural de l'Orfeó Granollerí.

AMADOR GARRELL

24 desembre de 1915.

Invitació insincera i amenaces... diplomàtiques

No hem vist desaprensió com la de que doná mostra el **leader** dels **accionistes** granollerins, en la sessió de constitució de l'ajuntament, a propòsit de discutir-se la proposició del regidor senyor Pujol, sobre fixació de dia i hora per a la celebració de les sessions ordinàries setmanals.

No hem de negar mai a ningú, per modest que sigui, totes aquelles facilitats que fassin compatible l'exercici de les obligacions contretes amb el poble, amb aten-

dre a les necessaries a llurs quefers particulars.

Peró això no vol dir que havem d'estar conformes en que hi hagi qui's cregui que l'ajuntament és **ell** i que ha de supeditar-se l'actuació d'aquest a un sol interès i a una sola voluntat.

El senyor Coma, en sa peroració, va dir-nos que l'odi pot sentir-se en les eleccions, per la selecció de persones que s'hi porten; però que deu desterrar-se seguidament a l'haver-se liquidat aquelles.

I, per aquestes consideracions, **ell** no vol sacrificar-se, venint, els divendres, de Barcelona, per a actuar fóra del període propens a l'odi (segons ell); i, en canvi, quan s'estava de ple en el període per ell adjectivat, anava i venia tots els dies, per a buscar vots, junt amb els seus companys de comissió electoral, i perorar, les vesprades, davant dels defraudadors i malversadors dels interessos comunals.

Actitut que demostra la certesa de l'ofuscament que feiem ressaltar l'altre dia, recordant-nos que quan la **Popular**, ni en Coma cercava vots, ni se **sacrificava** amb tantes anades i tornades.

Si per les eleccions se sacrificava, que ho fassi are, que'l seu esforç pot ésser de més profit en favor de Granollers.

No és el senyor Coma'l més indicat per a parlar d'harmonies en el sí de la Corporació Municipal i menys amb el propòsit que's debatia. Quan el sentiem parlar, véiem a l'exregidor i company estimat nostre, el senyor Jouch, que amb una rialleta sembiava voler recordar a en Coma i els seus **súbdits**, que, per a privar-lo a ell, humil obrer, d'assistir a les sessions, se celebraren a hores que aquell tenia obligació d'ésser al treball.

Ens recordavem també de les súplices d'altres regidors demanant canvis d'hores, per a fer compatibles les obligacions de regidor amb les seves particulars obligacions i que mai foren ateses pels amics que avui té en Coma.

I, com ha dit molt bé un novell regidor de la Coalició, el parlar d'harmonia, de concòrdia (i sols a propòsit d'una comoditat), després d'haver intentat, per procediments indignes, privar de que estimats amics nostres ocupessin el lloc que'l cos electoral els conquistá, ens dóna dret a no creure sincers els convits d'en Coma; puix, apesar de ses protestes, sabem nosaltres i Granollers en pes, que ell és l'ànima i la vo-

luntat directriu única dels mangonejadors de l'Erari públic, aixoplugats sots el pompós nom d'**Acció granollerina**.

La Coalició Lliberal Demócrata no fa qüestió d'honor el celebrar les sessions en determinats dies, i probablement una volta se constitueixi l'ajuntament de manera definitiva, se modificará l'acord prés. El móvil de proposar celebrar-les el divendres de primera convocatoria i els diumenges, de segona, no fou el de molestar a ningú, i oportunament explicarem el motiu que va moure'ns a fer-ho.

Una pregunta a los "Accionistas"

¿Podrían decirnos, los señores *accionistas*, por qué razón, siendo los DOS mercados—el de Navidad y Año nuevo—los más importantes del año, se recaudaron, únicamente, por arbitrios municipales de plaza y puestos públicos, la cantidad de DOS CIENTAS CINCUENTA Y UNA PESETAS?

Nosotros no acertamos a solucionar el acertijo, máxime si se tiene en cuenta que, por igual concepto, en un SOLO mercado—el del día 6—ascendió la recaudación a CIENTO OCHENTA PESETAS, con todo y ser público y notorio que es uno de los mercados menos concurridos del año, agravado, el presente, por coincidir en día festivo. Y pasando, desde luego, por alto, que se trata de un Ayuntamiento interino y que los recaudadores son *todavía* los mismos que antes.

A pesar de ello, recaudóse CINCUENTA Y CINCO PESETAS MAS que cuando mandaban los de «Acció Granollerina».

DESDE VICH

A los jóvenes liberales viceses

Ha transcurrido un año que desde las columnas del periódico «La Opinión» dirigíame a vosotros recordándoos la hecatombe de Collformich. El haber cesado aquella publicación, privaba continuar la labor emprendida, pero gracias a la hospitalidad brindada por EL DEMÓCRATA, que agradezco, puedo satisfacer mi vivísimo anhelo.

Recordad todos que el 10 del actual se cumplirá el xxxii aniversario de la tragedia ocurrida en el cerro del Montseny y punto denominado Collformich, en la cual encontraron la muerte los bravos defensores de nuestra ciudad querida.

Convocados por los admiradores y descendientes de aquellas víctimas, al llegar a poder vuestro este número, habréis cumplido ya el deber de hacer acto de presencia en el cementerio, y habréis colocado sentido recuerdo en el panteón do reposan sus restos, y habréis asistido a alguna de las misas rezadas en su sufragio en la iglesia de los Trinitarios.

Concibo que los corazones nobles de los liberales puedan llegar a perdonar a los causantes de aquella jornada, pero jamás dejar de conmemorarla.

Hacedlo así, mientras permanezcáis en este mísero mundo y no dudéis que redundará en enaltecimiento de la ciudad de Vich. Vuestros corazones se llenarán de entusiasmos en defensa del nobilísimo ideal de libertad y coronará la obra de vuestros antecesores, proclamando la inmortalidad de nuestros conciudadanos, víctimas del cumplimiento del deber más sagrado, que es el de defender la patria.

¡Viva siempre el recuerdo de aquellas inocentes víctimas! ¡Viva la libertad!

Heriberto Nadal

IMP. DE E. GARRELL : GRANOLLERS